

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Jndulge[n]tiarum virtute F. Martini Lvther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Reverendo Et Vere Patri Svo Iohanni Stupitio. S. T. p[ro]fessori/
Augustinian[a]e famili[a]e Vicario. F. Martinus Luther discipulus. Salutem
& seipsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

REVERENDO ET VERE PATRI SVO
Iohanni Stupitio. S. T. p[ro]f[ess]ori/Augustin
niane familie Vicario . F. Martinus
Luther discipulus. Salutem &
seipsum,

Memini Reuerende pater, inter iucundissimas & salutare
fabulas tuas, quibus me solet dñs Ihesus iustissime consolari, in
cidisse aliquñ mentionē, huius nominis poenitentia, ubi miserū
conscientias multas, carnificūq; illorū, qui p[re]ceptis infini
tis dē: imp[ro]bitabilibus, modū docent (vt v[er]o cāt) confitendi,
se velut de celo sonantē excepimus, q[ui] poenitētia vera non est,
nisi que ab amore iusticie & dei incipit, Et hoc esse p[ri]mū p[ri]nc
cipium p[ri]nc, q[ui] illis, finis & consumatio censetur. Hec ho
verbu[m] tuū in me, sicut sagitta p[ro]ntis acuta, coepi q[ue] deinceps
cū scripturis, p[ri]nciam docentibus, conferre. Et ecce iucundissimū
ludū, verba v[er]o d[omi]ni mihi colludebant, planeq; huic snix arri
debant & assultabant, ita, vt cū p[ri]us non fuerit ferme in scrip
tura tota, amarius mihi verbu[m], q[ui] p[ri]ncia (licet sedulo etiā coram
deo, simularem, & fictū coactūq; amore exprimere conarer)
Nūc nihil dulci[us] aut gratius mihi sonet, q[ui] p[ri]ncia, Ita enī dulces
e[ss]e p[re]cepta dei, q[ui] non in libris tm, sed i[n] vulnerib[us] dulcissimi
Saluatoris legenda intelligimus, Post hec accessit, q[ui] studio &
gratia eruditissimo viroq; qui nobis græca & hebraea officio
sissime tradunt, didici, idē verbu[m] græce Metanea dici, a meta &
noyn, idest, a post & mentē, vt sit poenitētia seu metanea, refi
piscencia, & post acceptū damnū, & cognitū errorem, intelli
gentia sui mali, quod sine mutatione affectus & amoris fieri ē
impossibile, que omnia Pauline Theologie ita respondēt ap[er]te
vt nihil ferme aptius Paulū illustrare possit, meo salte iudicio,
Deniq; prof[er]i & vidi, Metanean, non modo a post & mentē,
sed a trans & mentē posse deduci (sit sane violentū) vt Metania
transmutationē mentis & affectus significet, quod non modo
affectus mutationē, sed & modū mutandi, idest, gratiā dei vis
debat[ur] spirare, Nam transitu[m] ille mentis, i. verissima p[ri]ncia ces

leberimus ē in fatrisis, vt quē phasē illud vetustū olim sig-
nificauit, Christus exhibuit, & longe ante Abrahā q̄ figurā-
uit, q̄n̄ transit or, idest, Ebr̄us vocari cōcepit, traiectus, scz, in
Metopotamiā, vt Burger̄ doct̄e docet, Huic & titulus ille p̄-
concinuit, vbi idithun, idest, transiliens, cantor inducitur, H. a
inherens, ausus lūm putare eos falsos esse, qui operibus poenitē-
tentię tm̄ tribuerunt, vt p̄nię vix reliquū nobis tōccerint, p̄pter
frigidās quasdā satisfactiōnes, & laboriosissimā confessiōne,
lanno, scz vocabulo abducti, q̄ p̄niām agere, actiōne magis
sonet, q̄ mutatiōne affect̄, & gr̄co illi, Metanoīn, nullo mō
satisfact. Hęc mea, cū sic ferueret meditatio, ecce subito cōp̄uit
circū nos strepere, imō clāgere, noua indulgentiā, dālica, &
remissio nū buccinā, quib̄ tm̄ non ad strenuū belli studiū anis-
maremur, Breuiter, neglecta verē p̄nię doctrina, adeo magnis
ficare p̄ imp̄fertunt, non p̄niām, non satisfactiōne vilissimā eius p̄tē,
q̄ satisfactiō dicitur, sed eiusdē vilissimę p̄tē remissio, vt
nūq̄ sic ita magnificari audita, deniq̄ impia & falsā, & heretica
docbant, tanta autoritate (temeritate volui dicere) vt qui vel
contra mutiret, statim hereticus, igni deuor̄ esset, & etern̄ ma-
ledictiōnis reus. Ego horū furori occurrere non potens, statim
modeste eis dissentire, & i dubiū vocare, eorū dogmata, frenus
omniū doct̄ orū, totiusq̄ Ecclesię sententiā, q̄ etiā satisfacere me-
lius sit, q̄ satisfactiōne remitti, idest, indulgētiās redimere, Nec
est vllus, qui aliter vnq̄ docuit, Itaq̄ disputauī, idest, summa,
media, istima, omnia i malū capitis mei irritauī, q̄ tm̄ p̄hos, pecu-
niarū (hauriarū dicēdū sunt) Zelatores fieri ac perfici potest, Sic
em̄ suauissimi homines, crassissima astucia instructi, cū negare
non possint ea, q̄ dixi, fingunt Sūmi Pontificis p̄tatem lædi
meis disputatiōnibus. Hęc est causa, R. P̄, q̄ ego nūc infelicif
in publicū pro deo, qui semper anguli amator sui, & ip̄e diligēs
spectare pulcherrimū nostrorū sculo ingeniorū ludū, magis q̄
spectari & rideri, Sed (vt video) oportet & Corchorum inter
olera videri & nigū statui inter alba, decoris, f, & veneris gr̄a.

Rogo itaq; has meas ineptias, suscipias, & quasci potest in-
dulgentia, ad opimū Pontificē, Leonem decimū, trāsmittas, vt
sint tibi mihi aduersus studia malignan. itā, vice alicuius pacteri,
non q̄te mihi coniungi periculo velim, meo solius periculo
hęc egisse volo, Christus viderit, sua ne sint an mea, quę dixi,
sine cuius nutu, nec Summi Pontificis sermo, est in lingua eius,
nec cor regis in manu sua. Hūc em̄ expecto iudicē & Romana
sede pnunciāntem, Ceterū, minacib⁹ illis meis amicis, nihil has
beo qđ respondeā, nisi illd̄ Reuchlinianū, Qui paup̄ ē, nihil
tiet, nihil p̄t pdere, Res nec hēo, nec cupio, famā & honorē, si
habui, alidue nūc perdit, qui perdit, vnū superest imbecille &
alidus fatigatū incomodis corpusculā, quod si qua vi vel
dolo abstulerint (in obsequiū dei) forte vna vel duabus vig
horis me pauperiorē facient, Sufficit mihi dulcis redemptor &
ppiator, dñs meus Ihesus Christ⁹, cui cantabo, q̄ diu fuero,
si quis aut noluerit cantare mecum, quid ad me: vlulet, si libet, vl
secum, Ipse dñs Ihesus seruet te in eternum mi pater suauissime
Vuittenberge, die Sanctę Trinitatis, M, D, XVIII,